

ស ា វ ិ ត

តាំងអំណាចអំណាច	4
តាំងអំណាច វិបស្សនៈ បិទសេស	6
តាំងអំណាចដើម	8
បញ្ជី 9 អំណាចដើមអង្គភាព	11
បញ្ជី 10 ពិភពលោកដើម	39
បញ្ជី 11 រាងកាយដើម	79
សិទ្ធិសុពលភាពដើម	115
ពុទ្ធវិបស្សនៈ បញ្ជី	124
បញ្ជី 1 គំរូអំណាចអំណាច	127
បញ្ជី 2 រាងកាយដើម	161
បញ្ជី 3 ដើមដើមដើម	199
បញ្ជី 4 រឿងរ៉ាវអំណាចដើម	231
បញ្ជី 5 គណនេយ្យ	263
ដើមដើមដើម	300
ដើមដើមដើម	302

9

ជំរាង

មីមមះ

កែង

កែង

วัดชินวังชาตั้งอยู่บนไหล่เขาของภูเขาบางฮวาซาน

เนื่องด้วยสถานที่แห่งนี้ไม่ค่อยมีผู้คนเดินทางผ่านนัก บวกกับอยู่ใกล้แม่น้ำ ข้าจึงเลือกที่แห่งนี้เป็นจุดนัดพบ เพราะภายหลังจากกำจัดคนที่ไม่ค่อยถูกชะตาเสร็จสิ้นแล้ว จะได้เห็นชิ้นเรือของอันต็อกซัมโดยสะดวก

คนที่อาศัยอยู่แถบนี้ส่วนใหญ่มักมีอาชีพที่ไม่อาจพบเจอผู้คนได้ โดยมากเป็นพ่อค้าที่หาเงินแบบผิดกฎหมายจากกิจการทางทะเลได้ ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้อย่างมากว่าเมื่อพวกเขาเจอศพอาจทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

หรืออาจไม่อยากแจ้งคนของทางการให้ยุ่งยากก็เป็นไปได้

ข้าหยุดจอดรถม้าที่ด้านหน้าวัดชินวังชาที่มีอายุยาวนานท่ามกลางป่าเขา สถานที่แห่งนี้มีแต่ความเงียบสงบและเสียงนกร้องเท่านั้น

ณ ที่ที่กำลังถือไม้กวาดทำความสะอาดอยู่ด้านหน้าประตูเฝ้าเยี่ยงคอมองข้างใน ข้าลงจากรถม้าแล้วควักทองหนึ่งก้อนโยนให้เขา

“เงินบริจาค เข้าไปข้างในแล้วมอบให้แก่เจ้าอาวาสชะ”

“โอ้โฮ เหตุใดท่านถึงบริจาคมากขนาดนี้”

“อีกประเดี๋ยวจะเกิดเรื่องที่ไม่ค่อยน่าภิรมย์ขึ้น ดังนั้นข้าจึงให้ทองไว้เป็นค่าชดใช้ล่วงหน้า เจ้าช่วยแจ้งนักบวชทั้งหลายในวัดว่าอย่าออกมาข้างนอก เพราะอาจโดนลูกหลงเอาได้”

ณรน้อยผงกศีรษะรับก่อนจะหมุนตัววิ่งเข้าไปด้านในวัด ท่าทางเขาดูเฉื่อยฉะล่าดคงเข้าใจในสิ่งที่ข้าบอก

ข้าสะพายห่อเงินไว้ที่ไหล่พลางเดินขึ้นเนินเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ด้านหน้าวัดชินวังชา แสงแดดเจิดจ้ากระทบกับใบหน้าจนแสบร้อน ไม่เหลือเค้าว่าฝนเคยตกก่อนหน้านั้นแม้แต่หยด

ด้านล่างของเนินเขาปรากฏภาพพื้นที่โล่งกว้างขวางกับทางน้ำที่เชื่อมต่อกับทะเล เรือเล็กกว่าสิบลำลอยอยู่เหนือน้ำ

ตามทางน้ำ ข้าอดสงสัยไม่ได้ว่าในจำนวนนั้นจะมีเรือของพรรคเรือสราญหรือไม่

บนเนินมีศาลาลังเล็ก

ข้าเข้าไปในศาลาก่อนจะนอนเหยียดขาออกเต็มที

เมื่อความรู้สึกตึงเครียดก่อนหน้านี้อ่อนคลาย อาการเจ็บร้าวก็ปะทุขึ้นมาทันที ไม่มีส่วนไหนของร่างกายไม่ปวดเมื่อย ข้าข้ายังรู้สึกปวดศีรษะอีกต่างหาก

ข้าแหงนมองท้องฟ้า นภากระจ่างไร้ซึ่งเมฆหมอกให้ต่างพร้อย สายลมโชยเอื่อยๆ

ช่างเป็นฤดูร้อนที่อากาศเย็นสบายยิ่งนัก วันที่อากาศดีเช่นนี้เหมาะกับการออกไปท่องเที่ยวกับบิสิสตรี...

ทว่าเมื่อคิดว่าอีกสักครู่จะต้องเข็นฆ่าผู้คนแล้วยังต้องไปเจรจากับเหล่าคนชั่ว อารมณ์สุนทรีย์ก็กลับขุ่นมัวขึ้นมาทันใด

ข้าฉีกเสื้อมาพันบาดแผลที่ไหล่

โชคดีที่ไม่มีพิษ

ข้าอดรู้สึกแปลกใจมิได้ หากดูจากนิสัยของภูหลงแล้ว นึกว่าเขาจะทาพิษที่ร้ายแรงกว่าพิษทั่วไปเสียอีก สงสัยภูหลงคงมัวแต่หาทางคิดหอบทองหนี จึงไม่มีเวลาฉาบยาพิษ

ข้าเอนหลังฟังเสาแล้วหลับตาลง

ถ้าได้หลับสักนิคักคงจะดีไม่น้อย แต่ข้ารู้ดีว่าไม่มีเวลามากพอที่จะทำเช่นนั้นได้ ขึ้นสะพานห่อเงินอื่นจําห้าพัน냥ลงกลับไปแล้วละก็ คงได้ตื่นอีกที่บนยมโลก

ข้าวางห่อเงินลงกับพื้นรอคนมารับ

พวกเขาไม่ทำให้ข้ารอนาน

ในเวลายังไม่ถึงหนึ่งกั๊ก สมุนหน่วยสังหารลับก็มาถึงแล้ว หัวหน้าขบวนยังคงเป็นอีดัล หัตถ์ทมิฬ ที่มาพร้อมกับนักฆาตรวสามสิบคนซึ่งเดินตามหลัง

ไม่รู้ว่่าอีดัลไปหาสมุนมากมายขนาดนี้มาจากที่ไหน คราวนี้นักฆาที่ปรากฏตัวส่วนใหญ่ดูท่าทางมีฝีมือแตกต่างกับเมื่อครูนั้ก

เจ้าพวกน่าชัง แค้จับคนคนเดียวถึงกับต้องพาพวกมามากถึงเพียงนี้เสีย

แผนหนึ่งที่วางไว้คงต้องยกเลิก

แผนหนึ่งคือ ข้าสังหารอีดัลพร้อมกับสมุนทั้งหมดด้วยตัวคนเดียว

แต่ดูจากสถานการณ์ ณ เวลานั้น ไม่ว่าข้าจะมีฝีมือล้ำเลิศแค่ไหนก็คงไม่อาจทำได้ตามแผน แค้ทางพวกนั้นคนละแผลอย่างน้อยก็ต้องลงมือถึงสามสิบครั้ง เป็นไปไม่ได้ที่ระหว่งนั้นข้าจะไม่โดนฟันแม้แต่ครั้งเดียว

ดีละ ถ้าเช่นนั้นคงต้องใช้แผนสอง

ไหวพริบที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์คือหนึ่งในเงื่อนไขแห่งความสำเร็จ ไม่ว่าจะวางแผนดีเพียงไหน ผู้นั้นควรต้องรู้จักปรับเปลี่ยนแผนไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าได้

ว่าแต่... แผนสองคืออะไร

ข้ารีบวางแผนใหม่ทันควัน

ต้องหาทางถ่วงเวลาพวกนั้นจนกว่าคนของพรรคเรือสราญจะมาถึง ด้วยทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยลงรอยกันนัก เมื่อเผชิญหน้ากันคงเกิดการต่อสู้ ในระหว่างนั้นข้าก็รอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์

แต่ปัญหาคือข้าจะสามารถต้านทานคนของหน่วยสังหารลับจนกว่าคนของพรรคเรือสราญจะมาถึงได้หรือไม่

อี๊ดลดลงจากหลังม้า มุ่งหน้ามาหาข้า

เขายังคงกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเคย

“นี่ที่ท่านจะหนีไปแล้วเสียอีก”

“เหลวไหล ข้าดูเหมือนคนไม่รักชาติจะถูกผู้ชายอย่างนั้นหรือ”

“ขอรับ”

เจ้าพวกนี้ ไยไม่รู้จักทำท่าลังเลก่อนตอบ

“ตอบง่ายดีนะ”

ข้าหัวเราะแหๆ กลบเกลื่อนก่อนจะโยนถุงเงินให้อี๊ด

อี๊ดรับถุงเงินมาอย่างง่ายดายแล้วก็มองด้านใน เมื่อตรวจสอบทองเรียบร้อย รอยยิ้มจึงปรากฏขึ้นบนใบหน้า อี๊ดลหยิบทองออกมาสองสามก้อนใส่กระเป่า

“ยอดเยี่ยมมาก ท่านโคแสวงคงจะภูมิใจไม่น้อย”

“โคแสวง? เจ้าเป็นลูกน้องของโคแสวงหรือ”

“คำว่าลูกน้องที่ท่านว่าไม่ค่อยถูกหูข้าเท่าใดนัก เรียกว่ามีสิ่งที่ต้องการร่วมกันจะดีกว่า”

คำพูดของอี๊ดลแปลกกึ่งนิ่ง หรือว่าโคแสวงจะขึ้นเป็นปางจูของหน่วยสังหารลับแล้ว โดยทั่วไปแล้วจะยังไม่ถึงรอบให้โคแสวงก้าวขึ้นเป็นปางจู ด้วยทั้งวิวุฒิมที่ยังน้อย บวกกับเครือข่ายภายในพรรคของโคแสวงก็ยังอ่อนด้อย

เกิดอะไรขึ้น

อีดีลโยนห่อเงินให้ลูกน้องที่ยืนอยู่ทางด้านขวามือ

“เมื่อเสร็จเรื่องแล้ว เราก็ควรสะสางเรื่องของเรากันเสียที”

เมื่ออีดีลส่งสัญญาณทางสายตา สมุนหน่วยสังหารลับก็โอบล้อมรอบศาลาทันที อีดีลเอ่ยขึ้นว่า

“ท่านถามข้าใช่หรือไม่ว่าเหตุใดข้าถึงไม่ไปเฝ้าป้างจุกอก นั่นก็เพราะข้าไม่มีเหตุผลที่จะต้องทำเช่นนั้นแล้ว ป้างจุกอกถูกนักฆ่าสังหาร ดังนั้นข้าจึงไม่จำเป็นต้องอยู่เฝ้าข้างกายเขาอีกต่อไป”

“ก็เลยย้ายมาอยู่กับโคแซงอย่างนี้เอง”

“ข้ามีทางเลือกอย่างนั้นหรือ ขึ้นอยู่เฉยคงถูกทวงถามให้รับผิดชอบ ใช่ว่าข้าจะปฏิเสธความรับผิดชอบ แต่ถ้าข้าตายแล้วผู้ใดจะล้างแค้นให้กับป้างจุกอก ดังนั้นข้าต้องหาทางรอดให้ได้แล้วค่อยแก้แค้น”

ข้าพอจะเดาได้แล้วว่าเกิดสิ่งใดขึ้นภายในหน่วยสังหารลับ

จะต้องเกิดความขัดแย้งภายในแน่ อีดีลจึงต้องร่วมมือกับโคแซงเพื่อความอยู่รอด

ข้าถามขึ้นว่า

“เพียงแคโคแซงเอ่ยชักจูงคนเดียวคงไม่พอ ข้าปราศรัยผู้ยิ่งใหญ่ท่านอื่นไม่ทักท้วงหรือ”

“อืม คนอื่นนะหรือ ไม่เห็นด้วยหรือ คนพวกนั้นก็ไม่ใช่คนสำคัญอันใดนี่ ไม่มีคนเหล่านั้น หน่วยสังหารลับก็ยังคงดำเนินอยู่ได้ไร้ปัญหา”

ถูกสังหารหมดสิ้นสินะ

โคแซงคงฆ่าข้าปราศรัยผู้ยิ่งใหญ่ที่เหลือทั้งหมด แม้ข้าจะคาดหวังให้เกิดความขัดแย้งภายในหน่วยสังหารลับขึ้น ทว่ามันกลับเกิดขึ้นเร็วเกินคาด ป้างจุกเพ็งเสียชีวิต วันต่อมาพวกนั้นก็ถูกปลิดชีพเสียแล้ว ข้าพอจะรู้อยู่หรือกว่าคนของหน่วยสังหารลับโง่เขลาแต่ไม่นี้กว่าจะเบาปัญญาถึงเพียงนี้

ผู้อาวุโสเหล่านั้นถูกสังหารเพียงชั่วข้ามคืนได้อย่างไร พรรคใหญ่ฝ่าย

มารที่มีแต่คนกระดุกหนากลับไม่รู้รู้สึกถึงภัยที่กำลังกลักรายเข้ามาเลยสักนิด
อย่างนั้นหรือ

ด้วยเหตุนี้ ข้าจึงต้องเผชิญกับเรื่องปวดหัวตรงหน้าเช่นนี้สินะ

ข้าเอ่ยถามอีดัล

“แสดงว่าโคแซงได้เป็นปางจูนคนใหม่แล้วหรือ”

“อืม ก็ต้องรอดูกันต่อไป สิ่งใดก็เกิดขึ้นได้ในยุทธภพแม้ชั่วข้ามคืน ไม่มี
ผู้ใดรู้หรือว่าวันพรุ่งนี้จะเกิดเหตุการณ์ใด ข้าไม่สนใจหรอกว่าท่านโคแซงจะเป็น
อย่างไรต่อไป เพราะข้าซื้อสัตย์ต่อปางจูนชอกเท่านั้น ไม่ใช่หน่วยสังหารลับ”

“จันรี ถ้าโคแซงได้ยื่นเข้าคงไม่ชอบใจนัก”

“อืม ท่านผู้นั้นมีลูกน้องมากมาย จะมีข้าหรือไม่คงไม่แตกต่าง แต่ข้า
กลับสนใจในตัวท่านจอมยุทธ์ทัมมากกว่า”

“ข้า? ทำไมหรือ”

“ก็อย่างที่ข้าเคยกล่าวไปแล้วว่า ข้ารู้สึกเหมือนเคยเจอท่านที่ใดมา
ก่อน”

อีดัลค่อยๆ ย่างเท้าเข้ามาภายในศาลา

ศาลานั้นคับแคบ เพียงคนสองคนยืนก็แทบเต็มพื้นที่ด้านในแล้ว อีดัล
ยืน ส่วนข้านั่ง ด้วยอีดัลเป็นคนร่างสูง เมื่อข้าต้องมองเขาจากล่างขึ้นบนแบบนี้
จึงทำให้รู้สึกปวดต้นคอ

“ข้าไม่เคยลืมคนที่ข้าเคยเห็นแม้แต่ครั้งเดียวขอรับ”

อีดัลค่อยๆ วาดมือไปด้านล่าง เชื่อกอแอบด้วยโลหิตทอดตัวยาวลงกับ
พื้น

“แม้จะเป็นเพียงภาพเบื้องหลังก็ตาม”

น้ำเสียงของอีดัลเรียบเฉยแต่กลับทำให้ผู้ที่ได้ยินรู้สึกหวั่นไหว สายตา
ของเขาเต็มไปด้วยรังสีอำมหิตราวกับงู

ข้าเสกกล่าวติดตลก

“ถ้าเช่นนั้น แสดงว่าเจ้าก็รู้จักทุกคนในจุงวอนสินะ”

ใบหน้าของอีดัลแข็งที่อึ้งขึ้นทันที ดูท่าจะไม่ค่อยสบอารมณ์กับมุกตลกของช้านัก

ไม่สนใจหรอก

เพราะข้าเองก็ไม่พึงพอใจกับใบหน้าของอีดัลเช่นกัน ไหนๆ ความสัมพันธ์ของพวกเราก็ใช้ว่าจะคืนดีกันได้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเสียเมื่อไหร่

ว่าแต่นั้นคือสิ่งใด

บางสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนิ้วของอีดัล

ด้ายสีขาว บางครั้งก็สามารถมองเห็นได้ และบางครั้งก็หายวับไปกับตาตามมุมของแสงแดด

ข้าหรือตาลง สัมผัสที่หกจากประสบการณ์การต่อสู้อันยาวนานกำลังบอกข้าว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งอันตราย หรือนั่นจะเป็นอาวุธลับ

อีดัลเอ่ยด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ

“ขอกล่าวตรงๆ เลยนะ จอมยุทธ์ทัมเป็นผู้สังหารปางจู่ไซหรือไม้ออร์บ”

เหล่าสมุนหน่วยสังหารลับต่างกลั่นลมหายใจจึงออกมาที่ข้าเป็นตาเดียว และคงหมายกระโจนเข้าหาข้าทันทีหากข้าตอบพลาด

ข้ารู้สึกลำคอและริมฝีปากแห้งผาก

ได้ยินเสียงหยดน้ำร่วงหล่นจากชายคาดังแว่วเข้าใตประสาธ ข้าเคาะนิ้วกับพื้นตามจังหวะนั้น

จะตอบว่าอย่างไรดี

ข้าประสานสายตากับอีดัลที่เหยียดริมฝีปากก่อนหัวเราะหยันออกมา

“ถูกต้องใช่ไหมออร์บ”

สมองดีและความรู้สึกไวใช่ได้

ทั้งๆ ที่ไม่เคยประมือกันและเห็นเพียงแค่ด้านหลัง แต่กลับสามารถดูออกว่าเป็นข้า

เพราะอดีต แผนของข้าจึงไม่เป็นไปตามที่วางไว้ ดูท่าข้าคงไม่อาจถ่วงเวลาไว้จนพรรคเรือสราญมาถึง หากไม่อาจถ่วงเวลาได้และถูกอดีตลงทัณฑ์แล้วละก็...

อดีตเอ่ยขึ้นว่า

“ไหนๆ จอมยุทธ์ห้มก็จะต้องตายอยู่แล้ว ท่านไม่ยอมให้อัศวินให้ผู้คนรู้ก่อนตายหรือทว่าท่านเป็นผู้สังหารปีศาจดาบมรณะ ซอกบังพยอง มนุษย์เราก่อนตายก็มักอยากทิ้งชื่อเอาไว้ให้เลื่องลือในยุทธภพกันทั้งสิ้น โดยเฉพาะท่านที่สามารถสังหารยอดฝีมือหนึ่งในสิบแห่งยอดทำเนียบฝ่ายมาร หากท่านตายโดยที่ไม่อาจเอ่ยอ้างได้เช่นนี้ก็ไมต่างอันใดกับแมลงวันตัวหนึ่งหรือหรือ”

“ข้าไม่เข้าใจ เหตุใดข้าจะต้องตายด้วย ข้าทำความผิดอันใด”

“เหตุใดจึงจะไม่เล่าขอรับ”

อดีตหัวเราะเสียงขึ้นจุก

พร้อมกันนั้น วิธีการสนทนาของอดีตก็เปลี่ยนไป

“ต้องตายเพราะเจ้าไม่มีความจำเป็นให้ใช้งานอีกต่อไปแล้วนะสิ ขึ้นปลดอยเจ้าให้มีชีวิตอยู่ต่อ ก็รังแต่จะเป็นจุดต่างพร้อยให้แก่สมาพันธ์ป่าเขียวสืบลาวราวเรื่องได้ ข้าต่างหากที่เป็นฝ่ายตกใจที่เจ้ายังสามารถแก่งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้”

“เปล่านะ ข้าไม่รู้จริงๆ ไม่น่าเชื่อว่าพรรคใหญ่โตอย่างหน่วยสังหารลับ จะทำเรื่องน่าเหยียดหยามแบบนี้ได้”

“แล้วไง เจ้าจะแจ้งความกับทางการเช่นนั้นรี”

อดีตเอ่ยประชด

ข้าตะโกนใส่เหล่าสมุนหน่วยสังหารลับ

“พวกเจ้าได้ยินกันแล้วใช่ไหม รู้แล้วก็รีบตีตัวออกห่างจากหน่วยสังหารลับได้แล้ว ช่างทำเรื่องราวที่น่าอัปอายไม่สมกับเป็นพรรคอันดับหนึ่งแห่งหังจูเลยสักนิด ถ้าเป็นชาวยุทธ์ที่แท้จริงแล้ว คงไม่อาจทนดูเรื่องสกปรกโสภมแบบนี้ต่อไปได้อีก จากไปเสียยังดีกว่าอยู่ ที่ที่มีการหักหลังกันง่ายเสียยิ่งกว่ากินข้าวแบบนี้ ไม่มี

สิ่งใดให้พวกเจ้าได้เรียนรู้อะไร”

ขนาดตัวข้าเองยังอดรู้สึกชื่นชมคำพูดที่เปล่งออกมาเสียไม่ได้ แม้เป็นเจ้าอาวาสวัดโซริมก็คงไม่อาจกล่าวได้ซึ่งกินใจเท่านี้

ทว่าคนของหน่วยสังหารลับจะซาบซึ้งหลังน้ำตาต้ออกชกลมว่าจะขอออกจากพรรคแม้สักคนก็หาไม่มี มีหน้าข้าพวกบัวได้น้ำนั้นยังพากันควักอาวุธออกมา

เจ้าพวกเบาปัญญา เดียวบิดาจะส่งไปลงนรกให้หมด

อึดัลเอ่ยขึ้นว่า

“เพราะเป็นหน่วยสังหารลับหรือ ถึงได้บอกกล่าวให้เจ้ารู้ตัวล่วงหน้าก่อนตาย หากเป็นที่อื่นเจ้าคงโดนแทงศีรษะพรุณโดยไม่กล่าวเตือนอันใดเลยสักคำ”

“ข้ารู้สึกขอบใจจนน้ำตาแทบไหลเลยเชียะ”

“ข้าให้สัญญา ถ้าเจ้าสารภาพว่าเป็นคนสังหารปางจู้ชอก ข้าจะไม่ตะต้องอันทะข้างขวาของเจ้าก่อนตาย”

เจ้าคนน่าขยะแขยง ต้องทำถึงเพียงนั้นเชียะหรือ

แต่กระนั้น นั่นกลับเป็นคำพูดที่ได้ผลชะงัด หากเป็นบุรุษแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการให้อันทะสูญสลาย แต่คิดข้าก็รู้สึกเสียส้นหลังขึ้นมาจากทันที

ทว่าข้ากลับไม่คิดจะสารภาพ การมีชีวิตรอดย่อมดีกว่าการถูกทำร้าย กล่องดวงใจตายแน่นอน

ข้ายังแสร้งทำไม่รู้เรื่อง

“ข้าไม่รู้เรื่อง”

“จะนับถึงสาม หนึ่ง”

ข้าชำเลืองมองรอบบริเวณ

ยังไม่เห็นวีแววว่าคนของพรรคเรือสรณูจะย่างกรายเข้ามา พวกนั้นมัวทำสิ่งใดกันอยู่ ทั้งๆ ที่ข้าบอกให้มาที่นี่ในอีกสองซีจินให้หลัง

ฟังมุขอกมัวไปอยู่ที่ใด เจ้าไม่ยากล้างแค้นศัตรูแล้วหรือไร นี่ข้ากำลัง
สู้แบบหนึ่งต่อสามสิบเสียวนะ รีบมาเร็วเข้า

“สอง”

เมื่อหวนนึกดู เป็นไปไม่ได้ที่คนพวกนั้นจะมาตรงเวลา เพราะหากมา
ช้าหรือเร็วเกินไป ชีวิตคงพังพินาศ

ช่างมันเถิด ข้าไม่รู้แล้ว

ข้าก็ดริมฝีปากแน่น

นับอีกแค่ครั้งเดียวทุกอย่างก็จบแล้ว อย่าแสดงท่าทีทุเรศตาให้พวกนั้น
เห็นเป็นครั้งสุดท้ายจะดีกว่า

จะตายก็ขอตายอย่างชายชาติตรีให้สมกับค่าน้ำข้าวที่กินเข้าไป
ข้าเอ๋ยขึ้นว่า

“เข้าใจแล้ว ก็ได้ ข้าเป็นคนสังหารเอง พอใจหรือยัง”

มือสังหารเหล่านั้นล้อมวงกระชับพื้นที่เข้ามาเรื่อยๆ

อี๊ดลขบฟันกรอด

“เจ้าสุนัขบัดซบ ยังมีหน้ามาถามถึงเกียรติของหน่วยสังหารลับอีก”

“แปลกแฮะ ไยข้าฟังแล้วกลับไม่รู้สึกละอาย”

อี๊ดลขบฟัน

ข้าหยิบดาบเกี้ยววงวาดจากล่างขึ้นบน เสาด้านหนึ่งของศาลาถูกแบ่ง
ครึ่งออกทันที อี๊ดลหลบดาบอย่างว่องไวพร้อมกับเคลื่อนมาอยู่ด้านข้างข้า

ข้าบิดลำตัวเหวี่ยงดาบใส่ต้นคออี๊ดล

อี๊ดลตึงด้ายด้วยสองมือรับการจู่โจม ดาบไม่อาจตัดเส้นด้ายนั้นขาด
และถูกสะท้อนกลับกระเด็นออกมาเสียเอง และขณะที่ข้ากำลังเปลี่ยนท่าร่าง
อี๊ดลก็พุ่งเข้ามา

แต่นั้นเป็นเพียงการหลอก

ในระหว่างที่กำลังซูลมุน อี๊ดลม้วนด้ายเป็นวงกลมพยายามคล้อง

ลำคอข้า ข้ารีบกวัดแกว่งดาบแก้หวงตวัดเส้นด้ายนั้นออกห่าง

เส้นด้ายลอยพัน แต่อี๊ดลกลับเข้าประชิดติด

โอกาส!

วินาทีนั้น ข้าจะต้องจบเรื่องราวลงให้จงได้

ข้าตวัดข้อมือสอดอาวุธลับที่ซ่อนอยู่ภายในห้วง

วินาทีเดียวกันนั่นเอง จู่ๆ ที่ปลายอีกด้านหนึ่งของเส้นด้ายซึ่งอยู่ฝั่งตรง

ข้ามกับส่วนของด้ายที่คล้องอยู่ระหว่างนิ้วของอี๊ดลก็พุ่งออกมา ที่ปลายเส้นด้าย

นั้นมีลูกตุ้มขนาดเล็กห้อยอยู่ ลูกตุ้มลอดผ่านห้วงสอดพัวพันเข้ากับคมดาบ อี๊ดล

ดึงกระชับเส้นด้ายจนดาบไม่อาจขยับเขยื้อน

คมดาบชะงัก ลั่นระริกอยู่กลางอากาศ

พวกเราอยู่ใกล้กันมากจนสามารถได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน

อี๊ดลฉีกยิ้ม กลิ่นเหม็นเน่าจากปากเตะจมูกจนฉุน

“ทำไมเล่า อาวุธลับใช้ไม่ได้ผลหรือไง”

บัดซบ

ข้าพลัดเองที่ปล่อยให้อี๊ดลได้เห็นอาวุธลับตอนที่สู้กันกับกุหลอง ห้วง

ถูกหน่วงเหนี่ยวจนไม่อาจปล่อยอาวุธลับ

“ถ้าเช่นนั้น ข้าจะแสดงที่เด็ดของข้าให้ดูเอาไหม”

อี๊ดลกล่าว

ฟิ้ว!

เข็มพิษถูกปล่อยออกจากปลายรองเท้าพร้อมกับท่าเตะเท้าที่เล็งมาที่

ปลายคางข้า

ข้าปล่อยดาบพลางถอยร่น ปลายเท้าเฉียดผ่านตัดกลางอากาศ

ใบหน้าของอี๊ดลปรากฏความพิศวงขึ้น ดูท่าเขาคงไม่คิดว่าข้าจะยอม

ละมือจากดาบ

ข้าควักมีดสวนที่ซ่อนไว้จากแขนเสื้อ ระยะเวลาใกล้ขนาดนี้ แม้อี๊ดลจะ

เคลื่อนไหวรวดเร็วแต่ก็คงไม่อาจหลบพ้น ข้าบักมีดส่ว่านไปที่หน้าห้องของอี๊ด
อย่างแรง แรงสั่นสะเทือนของมีดส่ว่านแทงเข้ากับเนื้อหนานุ่มของมนุษย์ถูกส่ง
ผ่านฝ่ามือจนข้ารับรู้ได้

อี๊ดแหกปากร้องลั่น แขนสั่นระริก เส้นด้ายที่พันอยู่กับนิ้วคลายตกลง
เหนือไหล่ของข้า แต่วินาทีที่นิ้วของอี๊ดขยับอีกครั้ง เส้นด้ายนั้นกลับสามารถตัด
ผ่านเสาสามต้นที่เหลืออยู่ของศาลาหลังนี้ทันทีอย่างเงียบเชียบ

ศาลาทิ้งหลังกำลังเสียวหลัก

กระเบื้องหลังคาหลายสิบชิ้นกรูถล่มจากด้านบนลงสู่ศีรษะของข้าและ
อี๊ด ปลายจุ่มกับหน้าผากของข้าถูกกระเบื้องกระแทกจนเข้าข้างหนึ่งถึงกับ
ทรุดลงพื้น

หลังคาไร่ซึ่งสมดุลกำลังพังครืนลงมา

ข้างวอยงไปชั่วขณะแต่ไม่ถึงกับสิ้นสติแล้วรีบกระโดดกระแทกกระเบื้อง
หลังคาทะลุออกไปด้านนอก

สมุนหน่วยสังหารลับที่ตามมากรูเข้ามาหาข้าทันที ข้ารีบควักปืนยิง
เข้าใส่คนที่วิ่งมาหน้าสุดซึ่งกำลังจะแทงข้าเป็นซานจ๋อก¹ โลหิตของสมุนผู้นั้นพุ่ง
กระชูด แล้วร่างก็ล้มลงอยู่กับที่

ข้ายืนพิงศาลาที่ล้มระเนระนาด โลหิตไหลเข้านัยน์ตาจนต้องกะพริบ
และยกมือขึ้นเช็ดออก

เสียงปืนเมื่อครู่คงดังสนั่นหวั่นไหว พวกสมุนถึงกับชะงักไม่กล้าจู่โจม
เข้ามา ข้าพยายามครองสติ เสียงวิ่งดังขึ้นในสมองพร้อมกับอาการปวดศีรษะ

ข้าเหลือบมองศาลาอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ ในศาลา

¹ ซานจ๋อก คืออาหารชนิดหนึ่งของเกาหลี มีลักษณะเป็นไม้เสียบเนื้อกับผักชนิดต่างๆ นำไป
ทอดหรือปิ้งย่าง คล้ายบาร์บีคิวที่คนไทยรู้จัก

นั่น ดูท่าอี๊ดคงสิ้นชีวิตแล้ว

ไม่สิ คนอย่างอี๊ดไม่น่าจะตายง่ายตายเพียงนี้

แม้อยากจะรื้อค้นเศษกระเบื้องเหล่านั้นออกเพื่อสะสางบัญชีให้จบสิ้น แต่ปัญหาคือข้าไม่มีเวลาว่างพอที่จะทำเช่นนั้นได้

ข้าหันกลับไปมองคนของหน่วยสังหารลับ พวกนั้นไม่มีสีหน้าเศร้า สลดกับการตายของอี๊ดลแม้แต่น้อย ยังคงกระชับอาวุธแน่นพร้อมกระโจนใส่ข้าได้ทุกขณะ

ดูท่าข้าคงจบชีวิตลงเสียก่อนกระมัง

เมื่อคลุกคลีอยู่ในยุทธภพมาเนิ่นนานเข้า ข้าก็ได้เรียนรู้ว่าวิธีการสำคัญกว่าความสามารถที่มีเสียอีก

วิธีการที่ว่ำนั่นก็คือ การไอ้ฮวด

ดูตัวอย่างได้จากสามก๊ก

แม่ทัพเตียวหุยที่ออกอุบายจนสามารถบุกทะลวงทหารลิบหมื่นได้เพียงลำพัง คงไม่ได้คิดว่าแม่ทัพเตียวหุยสามารถเอาชนะทหารลิบหมื่นนั้นด้วยกำลังกายจริงๆ หรือนะ แค่นี้เพียงมีวาทศิลป์ สายตาที่กวาดมอง ก็อาจจะดีกว่ามีฝีมือวรยุทธ์ที่ฝึกปรือมานานนับสามสิบปีก็เป็นได้

สิ่งที่จำเป็นสำหรับข้าโดยเฉพาะในเวลาเช่นนี้ก็คือการไอ้ฮวด ต้องหาทางทำให้พวกนั้นกลัวจนไม่กล้าบุกเข้ามา จะต้องทำอย่างไรก็ได้ให้พวกนั้นเชื่อว่าข้าเป็นผู้ที่แข็งแกร่งยิ่ง

หวาดหวั่นและตื่นตระหนก

ถ้าจะสู้กันแบบหนึ่งต่อสามสิบก็ต้องสร้างให้อีกฝ่ายรู้สึกเช่นนั้น

ดีละ คงต้องลองสร้างตำนานของข้าในห้วงจุลศักราช!

ข้าตะเบ็งเสียงใส่พวกสมุน

“อยากตายก็ดาหน้ากันเข้ามา”

สมุนหน่วยสังหารลับถึงกับสะดุ้งเฮือก เหลียวมองกันและกันและสังเกต

ท่าที่ของอีกฝ่าย

อย่างนี้แหละ เป็นต่อแล้ว เวลานี้เลย!

โดยทั่วไปแล้วเมื่อถึงเวลาเช่นนี้ควรตอกหมุดลงไปให้แน่นอนหา อย่าได้
ให้พวกนั้นมีใจคิดแม้แต่จะกล้าเงยหน้ามองข้า

“ผู้ใดอยากตายก่อนก็ใส่หัวออกมา”

ข้าตะโกนลั่น

ดูท่าข้าคงตื่นเต้นมากเกินไป เลือดกำเดาจึงได้ไหลออกจากจมูกอย่าง
หมดสภาพ

ข้ารีบเซ็ดจมูกอย่างรวดเร็ว ทว่านั่นกลับถือเป็นความผิดพลาดมหันต์
นิ้วของข้ากลับแตะพลาดที่โดสักแห่ง แทนที่โลหิตจะหยุดไหลกลับพากันพรั่งพรู
ออกมาลโฉมภายนอก

สิ่งที่สำคัญที่สุดของการรอดแบ่ง หนึ่งใน

ห้ามทำเหมือนตัวตลกโดยเด็ดขาด

ศัตรูพากันตะโกนก้องวิ่งกรูกันมาที่ข้าทันที ข้าละมือจากจุมกริบเปลี่ยน
ท่าจับดาบ สมุนหน่วยสังหารลับที่อยู่หน้าสุดควงขวานราวกับกำลังเดินร่าอยู่

ทันใดนั้นเอง ก็ได้ยินเสียงปืนลั่นดังมาจากที่เหน็บแทง

ชายฉกรรจ์ที่ถือขวานจับสี่ข้างพลางล้มลง สายตาทุกคู่ของสมุนหน่วย
สังหารลับพากันมองไปยังทิศที่เกิดเสียงปืนลั่น

มีบุรุษหนุ่มผมสีทองยื่นมือปืนอยู่เหนือเนินนั้น ควันสีขาวยังลอยออก
จากอุกระบอบปืนให้ได้เห็น เจ้านั้นคือหนึ่งในฝาแฝดที่อยู่บนเรือสำราญของ
อันด็อกซิม

“ทุกคนห้ามขยับ”

ปีศาจหัวแดงล้อมรอบบริเวณเนินเขาตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ พวกนั้นต่างสวม
เสื้อเกราะหนัง สวมหมวกไม่มีปีก พกอาวุธอย่างหน้าไม้และปืนครบครัน

ข้าพจจะรู้ถึงพลังในการทำลายล้างของหน้าไม้ที่พวกปีศาจหัวแดงพกติดตัวมาบ้าง แม้ลูกศรจะสั้นและทุกว่าของพวกเราที่จริง แต่กลับยิงได้ไกลกว่ามาก ทั้งยังมีพลังกำลังขั้นขั้นแทงทะลุแผ่นเหล็กในระยะใกล้ได้

ทว่าหน้าไม้กลับมีข้อเสียคือใช้เวลาในการบรรจุลูกศรนาน แต่เมื่อดูจากสถานการณ์ในยามนี้แล้วคงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบรรจุลูกศรใหม่ นั่นเป็นเพราะว่าเมื่อลงมือยิงในครั้งแรก เหล่าสมุนหน่วยสังหารลับก็ล้มตายลงไปเกือบครึ่ง

ฟังมุซอกเดินออกมาจากกลุ่มคนเหล่านั้น เขาสะพายดาบเหนือไหล่กวาดตามองสมุนหน่วยสังหารลับอย่างเฉื่อยชา ท่าทางราวกับผู้ที่กำลังเดินชมนกชมไม่อยู่

ฟังมุซอกเอ่ยขึ้นว่า

“ทั้งอาวุธลง”

นักดาบของหน่วยสังหารลับพากันมองหน้ากันเล็กน้อย

คงตัดสินใจแพ้ชนะกันได้แล้ว แม้ว่าคนของหน่วยสังหารลับจะมีมากกว่า แต่ฝ่ายของปีศาจหัวแดงกลับพกอาวุธครบครันได้เปรียบเหนือกว่าอีกฝ่ายชั้นหนึ่ง และดูเหมือนว่าฝ่ายสมุนหน่วยสังหารลับจะรู้ถึงความจริงข้อนี้ดีเช่นกัน แต่เพราะศักดิ์ศรีของชาวยุทธ์คำคองจึงไม่อาจยอมรับความจริงนั้นได้

ฟังมุซอกไม่ต้องการเสียเวลาอีก

“ข้าจะนับถึงสาม จงวางอาวุธลงเมื่อถึงตอนนั้นซะ”

เขานับแค่สองยังไม่ทันถึงสาม

ข้าเซ็ดเลือดกำเดาแล้วก้มลงหยิบปืนที่ตกอยู่กับพื้น โคนหมัดเท้าไม้ที่ก็จริง แต่ทุกอย่างกลับจบลงอย่างง่ายดายกว่าที่คิด

เมื่อจัดการกับสมุนหน่วยสังหารลับเสร็จสิ้นแล้ว คราวนี้ก็ถึงคราวกำจัดพรรคเรือสราญ...

แต่แล้วในขณะที่ข้ากำลังคิดเรื่อยเปื่อย จู่ๆ อีตัลก็พุ่งตัวออกมาจาก

ศาลาที่ล้มระเนระนาด โบหน้าอีตัลเป็นสี่มวงคล้าเติมไปด้วยความอาฆาต

บัดชบ! ลืมมันเสียสนิท

อีตัลหวิดแขนจากบนลงล่าง บางสิ่งที่กำลังส่องแววับเป็นประกาย
จากปลายนิ้วมือนั้นพุ่งฝ่าอากาศมายังมือข้า

แม้ยกแขนหลบแต่กลับเข้าไปเสียแล้ว

ประกายสีขาวยัดเข้ากับปลายนิ้วหนึ่งข้อต่อของข้าซึ่งกำลังตะออยู่ที่
กระบอกปืนแล้วหวิดตัวกลับไปหาอีตัล เล็บที่ต่อกับข้อต่อปลายนิ้วกลางลอยละลิว
ตกสู่พื้น

บัดชบ เจ้าตัวอุบาทว์!

ในขณะที่สายตาทูกู่พุ่งมาทางนี้ หนึ่งในสมุนหน่วยสังหารลับก็ควัก
มีดสั้นขว้างใส่หน้าผากของปีศาจหัวแดง เจ้านั้นหายใจหลังล้มทั้งยืน

การต่อสู้เปิดฉากแล้ว

เหล่าปีศาจหัวแดงยกหน้าไม้และปืนขึ้นยิง กลิ่นควันปืนจุนจุกปกคลุม
เหนือเนินทันที สมุนหน่วยสังหารลับพากันตัวอ่อนสิ้นลมหายใจลงกับพื้น เสียง
ร้องโหยหวนดังขึ้นทั่วทั้งสี่ทิศ

นี่ถือเป็นโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ที่ถูกปืนกลับไม่ปลิวว่อนมายังทิศที่
ข้ากับอีตัลอยู่แม้แต่นิดเดียว

ข้ากุ่มนิ้ว รู้สึกถึงความว่างเปล่าที่ขาดหายไปของปลายนิ้วนั้น ในขณะที่
ที่ข้ากำลังสงสัยว่าเหตุใดถึงไม่รู้สึกเจ็บปวดอยู่นั่นเอง โลหิตก็พุ่งกระฉูดจากปลาย
นิ้วที่เปลี่ยนเป็นขาวซีด ตอนนั้นเองที่ข้าเริ่มรู้สึกถึงความเจ็บปวด

ทว่าอีตัลกลับไม่ให้เวลาข้าได้ตระหนักกับอาการบาดเจ็บที่เพิ่งรู้สึก
แม้แต่น้อย เจ้านั้นตะโกนก้องพร้อมกับขยับแขน

ข้าจับข้อมือแน่นพลางกระโดดถอยหลัง

ประกายสีขาวยพุ่งทะยานออกจากหว่างนิ้วของอีตัลอีกครั้ง ข้าเพ่งมอง
นิ้วนั้น เส้นด้าย ด้ายเส้นที่เคยตัดเสาชของศาลาเมื่อครู่ก่อนหน้านี

เหตุใดเส้นด้ายถึงได้คมขนาดนั้น
แต่ข้ากลับไม่มีเวลาให้คิดอย่างถ้วนถี่ แสงสีขาวยุ่งมาจวนถึงจมูกอยู่
แล้ว แพบไม่มีที่ให้ข้าหลบหลีก

ข้ากำลังตัวไปกับพื้น

ภายในชั่วพริบตาเส้นด้ายนั้นกลับสามารถยืดขยายยาวขึ้นได้อีกหลาย
สิบเท่าของความสูงตัวคน และตัดทำลายสิ่งต่างๆ ที่อยู่ใกล้เคียงทั้งหมด เมื่อมัน
กระทบถูกพื้นดิน แผ่นดินยังสะเทือนผ่นคลุ้งไปทั่ว

ข้ายังคงลี้หนีการจู่โจมของเส้นด้ายนั้นและลุกขึ้นยืนพลุกพล่าน เมื่อ
เงยหน้ามองจึงพบว่าเส้นด้ายย้อนกลับไปยังใต้แขนเสื้อของอีดัลแล้ว

อีดัลจ้องข้าด้วยสายตาดุดันพลางลูบคลำเส้นด้าย ข้าเลื่อนมือแตะป็น
กระบอกสุดท้ายที่เหลืออยู่หว่างเอว คิดจะยิงในวันชาติที่อีดัลสะบัดแขนเสื้อ

เวลาแห่งความตึงเครียดยังคงดำเนินไปเรื่อยๆ

การต่อสู้ของคนรอบข้างเข้าสู่สภาวะโรมรันพันตูกันอย่างดุเดือด เหล่า
ปีศาจหัวแดงเมื่อยิงกระสุนปืนหน้าไม้หมดลงก็หันมาหิบบอาวุธต่างๆ อย่างดาบ
ขวานเข้าพุ่งปะทะ และเมื่อถึงคราวใช้ดาบ สมนมือดีของหน่วยสังหารลับกลับมี
ความเชื่อมั่นในตนเองยิ่ง กลิ่นคาวโลหิตคลละคลุ้งไปทั่วบริเวณสนามต่อสู้

มือดาบผู้หนึ่งเหลืออกตาจนเห็นนัยน์ตาขาวเดินไซซ์ดไซซ์เซมาทางที่ข้า
ยืนอยู่ ใบหน้ากรงรังเต็มไปด้วยขนเป็อนฝุ่นปนโลหิตดูเกรอะกรัง ไล่ไหลทะลัก
ออกจากช่องท้อง เขามองข้าด้วยสายตาเหม่อลอยราวกับกำลังขอให้ข้าช่วยเหลือ

แต่แล้วปีศาจหัวแดงคนหนึ่งได้กระโดดพุ่งเข้ามาราวกับเหินบินและ
สะบัดคอมือดาบผู้นั้น จากนั้นก็เซ็ดดาบเป็อนโลหิตกับต้นขาตัวเองแล้วควักป็น
ออกมา ชายผู้นั้นแยกยิ้มยิงฟันดำสนิทพลางเหนียวไกป็นใส่อีดัล

อีดัลไหลกระตุก เสื้อทะลุ โลหิตหลังไหล ทว่ากลับไม่ล้มลง หน้าข้ายัง
สามารถหันหน้าไปมองปีศาจหัวแดงผู้นั้น เมื่ออีดัลขยับแขนเสื้อ ปรกกายวิบวาว
สีขาวยก็ปรากฏวูบขึ้นพร้อมกับศีรษะของอีกฝ่ายที่ตกลงสู่พื้น